

„Čas je pojem relativní“

Věta, která zazněla před více než šedesáti lety v Předscénách Jana Wericha a Miroslava Horníčka v Divadle ABC v Praze v souvislosti se stářím, konkrétně na příkladu života a díla spisovatele G. B. Shawa, nás neustále přesvědčuje, že věk je jenom číslo. Sochař Otmar Oliva, který v únoru 2022 oslavil významné životní jubileum, tento výrok potvrzuje rovněž. Jeho jméno znají lidé nejen v obci Velehrad, kde žije s rodinou a odlévá většinu svých prací (Spojené velehradské slévárny), a v naší krásné zemi, kterou má nade vše rád (a neopustil ji ani v dobách velmi těžkých, v době normalizace, kdy byl za své názory vězněn), ale i v zahraničí, protože na mnoha místech v Evropě zanechal výrazné stopy svým dílem. Připomeňme alespoň věčný Řím (Vatikán) a kapli Redemptoris Mater, jejíž sochařskou výzdobu včetně papežského trůnu mohou obdivovat nejen věřící celého světa, ale i běžní turisté a milovníci umění. Nese nezaměnitelnou pečeť práce českého sochaře Otmara Olivy. Jeho díla najdeme také ve Slovinsku (kostel Panny Marie Matky církve v Mariboru, kostel sv. Martina ve Šmartnu na Pohorju), na Slovensku (Trnava, Košice, Vysoké Tatry), v Rakousku, Německu, v Himaláji (na osmitisícovce Lhotse). Žije naplno tvůrčí prací, leze po horách, schází se s přáteli, stará se o rodinu, raduje se z úspěchu svých dětí, z každodenních „krásností“ a maličkostí, které život přináší. Zkrátka, dělá to, co ho baví a co ho těší.

Otmar Oliva je olomoucký rodák. Olomouc se mu zapsala do povědomí pro svůj duchovní, historický a architektonický ráz. Do života jeho rodičů výrazně zasáhly dobové události. Otec jako voják druhého československého odboje byl pronásledovaný komunistickým režimem a matka si také odseděla trest ve vězení. V uvolněných šedesátých letech 20. století byl přijat ke stu-

diu na Střední uměleckoprůmyslovou školu v Uherském Hradišti, kde se setkal s člověkem a umělcem, který ho velmi ovlivnil, s učitelem kresby Vladislavem Vaculkou. Nedlouho po sovětské invazi otec emigroval a Otmar s nechutí sledoval měnící se poměry ve společnosti. Pro mimořádný talent byl přijat ke studiu na Akademii výtvarných umění (1972). Přátelství s Ludvíkem Vaculíkem ho přivedlo k aktivnímu zapojení do disentu. Rozmnožoval dokumenty Charty 77, půjčoval zakázanou literaturu, kterou mu otec posílal ze zahraničí, a velmi brzy se tak dostal do hledáčku Státní bezpečnosti. Během výkonu vojenské služby v říjnu 1979 byl zatčen Státní bezpečností a několik měsíců vyslýchán, v únoru 1980 odsouzen na 20 měsíců. Svůj trest si odseděl v obávané plzeňské věznici na Borech. Po návratu z vězení se stal praktikujícím křesťanem a jeho víra formovaná zkušeností s vězením začala

Otmar Oliva. Foto archiv rodiny.

dávat podobu jeho tvorbě (reliéfy na zvony s křesťanskou tematikou, spolupráce se zvonářskou dílnou Leticie Dytrychové v Brodsku u Přerova). Na Velehradě, odkud pochází jeho žena Olga Vrzalová, si vybudoval ateliér a plně se začal věnovat tvorbě. Genius loci cyrilometodějského poutního místa souzní s křesťanským smyslem jeho rozsáhlého díla, které zahrnuje volnou plastiku, liturgické a obřadní artefakty, insignie, reliéfní výzdobu zvonů, busty, medaile i velké komplexní realizace určené do chrámových interiérů v tuzemsku i zahraničí.

Otmarův učitel Vladislav Vaculka kdysi poznamenal, že lidé a jejich díla se musí stále připomínat, abychom nezapomínali... i ta, která jsou všeobecně známá. Starší generace si určitě vzpomene na losy s reprodukcí obrazu *Mony Lisy* Leonarda da Vinci. Troufnu si tvrdit, že u nás není člověka, který by si obraz okamžitě nevybavil. Myslím, že u nás začíná být stejně známé jméno Otmar Olivy. S jeho Leopoldem Mandičem se setkávají lidé jak v galerijním prostředí (stálá expozice v Galerii Slováckého muzea v Uherském

Hradišti), tak i v duchovním světě (kaple sv. Leopolda ve Šternberku, Vatikánská sbírka moderního umění). Jeho práce v sakrálním prostředí i ve veřejném prostoru (kašna Felixe Kadlinského v Uherském Hradišti, Jana Sarkandera v Olomouci, pamětní kříže v horách, pamětní desky...) zdobí a provází lidi v běžném životě. I když dostává nabídky vystavovat po celém světě, nikam se nehrne. Otmar už vlastně svou stálou expozici má. Nemyslím jen tu oficiální na Velehradě v turistickém centru nazvanou Příběh sochy (přístupnou od roku 2016), ale všechna místa s otiskem jeho rukou a ducha, která se stala součástí lidských životů.

Nejšťastnější a nejspokojenější je doma s rodinou, ve svém ateliéru, na horách nebo na Vagoně v Jeseníkách, kde nachází inspiraci a klid pro všechna svá díla (Vagon v Jeseníkách u Branné je vlastně stará kamenná podsada rozpadlého domu, na kterou České dráhy nasadily vagon pro úschovu materiálu při stavbě rekreačního střediska. Po dostavbě byl vagon opuštěný, tak jej Otmar odkoupil. Po revoluci přikoupil pozemky

Otmar Oliva a Petr Novák při instalaci ambonu v kostele Svatého Ducha ve Starém Městě.

okolo, aby zabránil developerskému projektu na zničení údolí. Do tohoto útočiště bez vody, s „kadibudkou“ a elektřinou z vodního mlýnku v potoce dlouhá léta jezdí přemýšlet a tvořit. Otmarův otec byl skaut a horolezec, reprezentant ve sdruženém lyžování, který miloval hory. Svou lásku předal synovi a ten zase svým dětem. Rodina – hory – práce – přátelé. Kruh se uzavírá. Všechno se vším souvisí. Tady vznikají kříže, zvonice i symbolický hrob horolezcům, co zemřeli na horských velikánech (na Gerlachovském štítě, Terryho chatě, v sedle Váhy, na Švýčárně, ale i v základním táboře pod velikánem Lhotse). Během posledních let totiž pohřbil několik blízkých spolulezců a kamarádů. Biskup Josef Hrdlička před časem prohlásil: *„Otmarovo dílo nepostrádá tajemství, [...] jeho díla vytvářejí silové pole přesahu, pokory, prorockého úsilí zahlédnout, co je za smrtí a za hmotou, dál a výš, kam už nedosáhne dřevo, kámen, kov.“* Přejme tedy Otmarovi

pevné zdraví, aby mohl dále dělat to, co ho baví a co přináší radost nám všem. Vivat!

Autobiografie:

*19. února 1952 Olomouc

Studium:

Střední uměleckoprůmyslová škola v Uherském Hradišti (1967–1972, obor: reprodukční kamenosochařství a restaurátorství, Jan Habarta), Akademie výtvarných umění v Praze (1972–1978, atelier sochařství, Miloš Axman) • Studijní pobyt: 1975 Středomoří (Řecko ad.), studijní cesta, která zásadně ovlivnila jeho spirituálně duchovní orientaci, od roku 1993 pobývá opakovaně v Centro Aletti v Římě (spolupráce s P. Markem Ivanem Rupnikem, filozofem, teologem) • Činnost: v roce 1979 odsouzen a vězněn za šíření tiskovin Charty 77; pedagogická činnost: profesor na Scuola dell' arte Spirituale při Studijním institutu Ezio Aletti v Římě volná sochařská tvorba je duchovně orientovaná (křesťanské duchovní tradice); v 1. polovině osmdesátých let 20. století vytváří kolekci volných soch motivovaných králem Ubu Alfréda Jarryho a současně vznikají sochy vedené montážní představou člověka-zvířete; v letech 1981–1994 spolupracuje se zvonářskou dílnou Laetitie Dytrichové (vyzdobil cca 150 zvonů); při jeho ateliéru vzniká samizdatové vydavatelství Refugium Velehrad, upravuje a ilustruje některé tisky, dokončuje monumentální plastiku Sv. Jan Křtitel; součástí jeho ateliéru se stává kovolitecká dílna; v letech 1984–1986 vzniká rozsáhlý figurální cyklus drobných prací s tématem Napoleona Bonaparte a následně četné sochařské variace na téma Paridův soud; 1986–1987 vytvořil komorní i větší sochařské studie a nakonec monumentální plastiku sv. Leopolda Mandiče; figurální tvorbu nelze oddělit od prací s funkčně liturgickým určením, rok 1987 znamená počátek specializace na tvorbu kultovních a liturgických předmětů pojednáváných zároveň jako volná plastika – kříže, svícny, monstrance; 1989–1991 sochařské zpracování tématu Ďábel; 1993–1994 v Římě vzniká nová verze Sv. Leopolda Mandiče pro vatikánskou sbírku moderního umění. Oliva dostal Cenu Masarykovy akademie umění, Pamětní medaili třetího odboje nebo Řád sv. Cyrila a Metoděje.

Ceny (výběr): cena ateliéru za pomník rodu Dientzenhoferů, Labyrint světa a ráj srdce, 1993 Cena Masarykovy akademie umění, 1998 Pamětní

Leopold Mandič, bronz, olovo, 1994. Sbíрка Slovákého muzea v Uherském Hradišti. Foto T. Heřmánek.

medaile III. odboje, 2008 Cena Olomouckého kraje za přínos v oblasti kultury za rok 2007 (za Fontánu Pramen živé vody sv. Jana Sarkandera v Olomouci), 2009 Cena Pro Amicis Musae Zlínského kraje za rozvoj tradice křesťanského kulturního dědictví a šíření dobrého jména moravského umění v zahraničí, 2022 Cena města Olomouce.

Jeho díla vlastní Vatikánské muzeum, Moravská galerie v Brně, Muzeum města Brna, Muzeum J. A. Komenského v Uherském Brodě a galerie např. v Olomouci, Zlíně, Ostravě, Hodoníně a v Uherském Hradišti.

Mezi významné práce O. Olivy patří např.: výzdoba kaple Redemptoris Mater ve Vatikánu, interiéru chrámu Panny Marie Matky církve v Mariboru ve Slovinsku, výzdoba liturgického prostoru v bazilice na Velehradě, v Kyselovicích, v Salaši u Velehradu, v Olomouci-Chválkovicích, na Svaté Hoře u Příbrami, v kostele Panny Marie Vítězné v Praze na Malé Straně, bronzový oltář s mramorovou deskou pro kostel Panny Marie Sněžné v Olomouci, relikviiář sv. Jana Sarkandera pro katedrálu sv. Václava v Olomouci; náhrobky rodiny Vaculkovy a Čermákovy, Martina Horkého v Uherském Hradišti, Msgr. Jana Šrámka na Velehradě; pomník česko-moravsko-slovenské vzájemnosti na Velké Javořině.

Milada Frolcová

Životní jubileum Milady Frolcové

Bezpočet výstav, odborných článků, přednášek, komentovaných prohlídek, výjimečné osobní nasazení při kulturních a společenských akcích v Galerii Slováckého muzea – to vše se pojí s osobností jubilantky, PhDr. Milady Frolcové.

Stalo se dobrým zvykem připomenout u příležitosti životního výročí činnost jubilantky a krátce se ohlédnout za jejím dosavadním životem. Dne 26. června 1962 se v Příbrami narodila Milada Frolcová (rozená Švirková), historička umění a dlouholetá odborná kurátorka Slováckého muzea. Po absolvování gymnázia studovala v letech 1980–1985 historii na Karlově univerzitě v Praze, studium ukončila diplomovou prací na téma Protireformace a násilná rekatolizace na panstvím dobříšském. Během studia na

univerzitě se seznámila se svým manželem, vdala se a v roce 1983 se jim narodil syn Ivo. Po ukončení studia byla přijata v říjnu 1985 jako historička do Slováckého muzea a začala se seznamovat s prací muzejního historika. Velkou oporou (radami a odbornou pomocí) jí tehdy byla etnografka PhDr. Marie Náplavová. Prvním výstavním úkolem byla příprava výstavy ke květnovým volbám 1986, v níž dostala za úkol zachytit výsledky sedmé pětiletky v okrese Uherské Hradiště. Shodou okolností výstava byla nainstalována v malém sále Galerie Slováckého muzea (kam jubilantka po letech přesídlila z hlavní budovy do oddělení umění). Dnes vzpomíná, jak objížďela významné průmyslové podniky okresu a dokumentovala jejich činnost.

Po mateřské dovolené (syn Jan se narodil v roce 1986) se v roce 1988 vrátila k práci muzejní historičky, o rok později získala titul PhDr. a také zahájila dálkové studium dějin umění na tehdejší Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Brně (dnes Masarykova univerzita), které v roce 1996 ukončila státní závěrečnou zkouškou a obhajobou magisterské práce nazvané Arnošt Hrabal, život a dílo.

V roce 1992 byla dokončena rozsáhlá rekonstrukce budovy někdejší císařské zbrojnice sloužící jako galerie výtvarného umění. K slavnostnímu otevření spolupracovala Milada Frolcová na přípravě výstavy Výtvarné umění Uherskohradištska, v témže roce byla kurátorkou výstavy Současné francouzské umění ve velkém sálu galerie a výstavy Praha–Viedeň–Uherské Hradiště. Tehdy ještě působila současně v oddělení historie i oddělení umění. Významným autorským počinem byla její spolupráce na scénáři a realizaci výstavy Obnovená krása v hlavní budově muzea. Výstava dokumentovala restaurování významné památky města – mariánského morového sloupu a také činnost restaurátorů Vítězslava a Jindřicha Martinákových. Od roku 1994 se naplno začala věnovat práci kurátorky sbírky umění Slováckého muzea

(společně s historičkou umění Mgr. Marií Martykánovou) a výstavám výtvarného umění. Za uplynulých třicet let jich realizovala nespočet. Dnes působí téměř neuvěřitelně, že výstavy v galerii byly obměňovány někdy i po měsíci... Práce na výstavách ji zcela pohltila, navštěvovala ateliéry výtvarných umělců, organizovala svozy výtvarných děl, spolupracovala s výtvarnicí muzea na instalaci výstav, psala texty do katalogů, odborné a populárně-naučné články do sdělovacích prostředků.

V roce 1994 se stala členkou realizačního týmu Mezinárodního sympozia lité medaile, plakety a drobné plastiky v Uherském Hradišti. Jednotlivé ročníky byly od roku 1988 pořádány bienálně s výjimkou 5. a 7. ročníku. Až do roku 2009, kdy se konalo poslední, desáté symposium, věnovala jejich přípravě, organizaci a propagaci všechen svůj um a elán. Výsledky symposií byly prezentovány na výstavách nejen u nás, ale také na Slovensku, v Maďarsku a Polsku. Ke všem ročníkům vytvořila pracovní katalogy. Završení deseti ročníků bylo v roce 2009 prezentováno

soubornou výstavou a reprezentativním katalogem shrnujícím výsledky a zhodnocení všech deseti symposií. Medailérství a drobná plastika se stala náplní její odborné práce i v následujících letech. Ve spolupráci s Městským muzeem ve Wroclavi byly pořádány mezinárodní výstavy zemí Visegrádu nazvané Znad Dunaju, Weltawy i Wisły (Mezi Dunajem, Vltavou a Vislou), na nichž byla představena tvorba 80 umělců z České republiky, Maďarska, Polska a Slovenské republiky. Výstavy se konaly také ve všech výše zmíněných zemích (kromě Wroclavi také v Kremnici, Budapešti a Uherském Hradišti).

V rámci svého odborného výzkumu věnovala řadu let (a činí tak dodnes) pozornost žákům a absolventům Střední uměleckoprůmyslové školy v Uherském Hradišti, výsledky zpracovala do rozsáhlého slovníku, který v roce 2003 vydalo Slováké muzeum jako samostatnou publikaci. Každý, kdo někdy zpracovával hesla do slovníků, má představu o tom, jak velké úsilí, doslova mravenčí práci, si toto téma vyžaduje. Některým umělcům regionu kromě katalogů k výstavám připravila rovněž monografie (Miroslav Malina, Zdeněk Tománek, Vladislav a Ida Vaculkovi – Umění čistého srdce, Opus Velehradensis / Otmar Oliva a Jiří Rohel, Kovářikovi Miroslav, Ludmila, Jan).

Od mládí projevovala Milada Frolcová svůj zájem a vztah k historickým památkám (což bylo mimo jiné i podnětem ke studiu dějin umění). Toto téma nás od počátku naší spolupráce niterně spojovalo. Na začátku devadesátých let jsme se zaměřily na zpracování historie památek města Uherské Hradiště, nejprve v podobě přednášek, poté komentovaných prohlídek zejména pro školy, ale i veřejnost. Předmětem zájmu byly nejen drobné památky, ale především sakrální stavby a umělecká díla v nich. Výsledek výzkumu farního kostela sv. Františka Xaverského publikovala jubilantka ve stejnojmenné práci, vydané Historickou společností Starý Velehrad jako 46. svazek edice Církevní památky v roce 2009.

U příležitosti životního výročí bych chtěla Miladce (toto oslovení používáme všichni, kteří ji máme rádi) poblahopřát a vyslovit přání, aby se ještě dlouhá léta mohla věnovat svému oboru, aby připravila ještě řadu skvělých výstav a napsala mnoho odborných či populárně-naučných textů. A nám všem přeji, abychom se stále mohli těšit z její přítomnosti, milého a laskavého chování a zejména přátelství. Miladko, upřímně Ti děkuji za pomoc, spolupráci, pochopení a podporu. Vážím si našeho přátelství!

Blanka Rašticová

Kostel Svatého Ducha ve Starém Městě se staví dvacet let

Historie stavby nového moderního kostele Svatého Ducha ve Starém Městě je nejen zajímavá a obdivuhodná, ale poutá pozornost široké veřejnosti déle než dvacet let. Snahy vystavět nový kostel, který by stačil potřebám obyvatel Starého Města, jsou velmi staré. Již v roce 1907 vznikla Jednota svatého Michala s cílem rozšířit stávající nebo postavit nový kostel. Úspěšná příprava stavby byla zahájena až společenstvím farníků po roce 1989. Na architektonické ztvárnění byl vybrán návrh slovinského architekta tzv. Plečnikovy školy Dipl. Ing. Arch. Ivo Goropevšeka, který svým architektonickým pojetím vyjádřil spojitost křesťanství na našem území s křesťanstvím východním, s misí sv. Konstantina a Metoděje. Výzdoba interiéru byla svěřena akademickému sochaři Otmaru Olivovi a akademickému malíři Janu Jemelkovi, kteří s architektem Ivo Goropevškem spolupracovali na konečné realizaci, respektive na výzdobě kostela Panny Marie Matky církve¹ ve slovinském Mariboru. Půdorys kostela ve dvou protínajících se kruzích naznačuje prvky byzantské kultury, která má v místě hluboké kořeny. Kostel leží přímo na průsečíku kultur. Vyrůstá na kořenech křesťanství. Je to votum neboli kostel vděčnosti za cyrilometodějskou misi. Nový kostel má centrální půdorys ve tvaru rotun-

dy, kruhu. Chrámová loď je geometricky čistý a přehledný prostor, který se zvedá vysoko do nebe. Na podélné ose má funkčně připojen přední prostor – pronaos, obdélníkového půdorysu, nad kterým se zdvihají dvě věže, na východě pak půlkruhový prostor presbyteria, denní nebo také zimní kaple zasvěcené Panně Marii, kde je na stěně společné oběma prostorám umístěn eucharistický svatostánek. Nosnou část hlavní lodi tvoří dvanáct sloupů (připomínka dvanácti apoštolů), kteří společně s Marií přivítali příchod Ducha svatého.² Vchod a čelní strana kostela, kterou tvoří dvě mohutné věže, symbolizují sv. Cyrila a Metoděje. Osy sloupů a věží se sbíhají v jednom místě, což má být znakem směřování k jednomu cíli – Bohu. Mezi věžemi je volný prostor ve tvaru kříže, který je propojuje (tvar kříže vychází z nálezu při archeologickém průzkumu v této lokalitě). Prosklená fasáda hlavní lodi si jako křišťál pohrává se slunečním i umělým světlem (symbolizuje pronikání paprsků – darů Ducha svatého a otevřenosti církve). V suterénu pod hlavní lodí je navržen sál pro společenské využití, kulturní a vzdělávací akce. Objekt kostela tvoří dvoupodlažní kruhová loď, ke které jsou ze západní strany přisazeny dvě hranolovité desetipodlažní věže lichoběžníkového tvaru vzájemně propojené do výšky střech kostelní lodi. Z východní strany je k hlavnímu prostoru připojena zimní kaple půlkruhového tvaru ve formě apsidy s vnější stěnou tvaru poloviny komolého kužele. Kostelní loď se zimní kaplí je kryta střechou ve tvaru konkávních válcových ploch. Střecha svým tvarem čtvrtkruhového oblouku připomíná baldachýn a vzbuzuje v pozorovateli lehkost a vznášení. Plášť a část stropu kostelní lodi je z lehké ocelové konstrukce, jejíž spodní třetina je obložena v interiéru deskami z leštěného travertinu, na fasádní straně deskami z broušené žuly. Délka stavby je 43 m, šířka 27 m, výška v kupoli 22 m, výška věží 47 m.

Situování stavby bylo navrženo do úzkého vztahu s relikty sakrální stavby zřetelné z doby velkomoravské. Tato poloha zne-

Kostel Svatého Ducha ve Starém Městě, 2015. Foto F. Ingr.

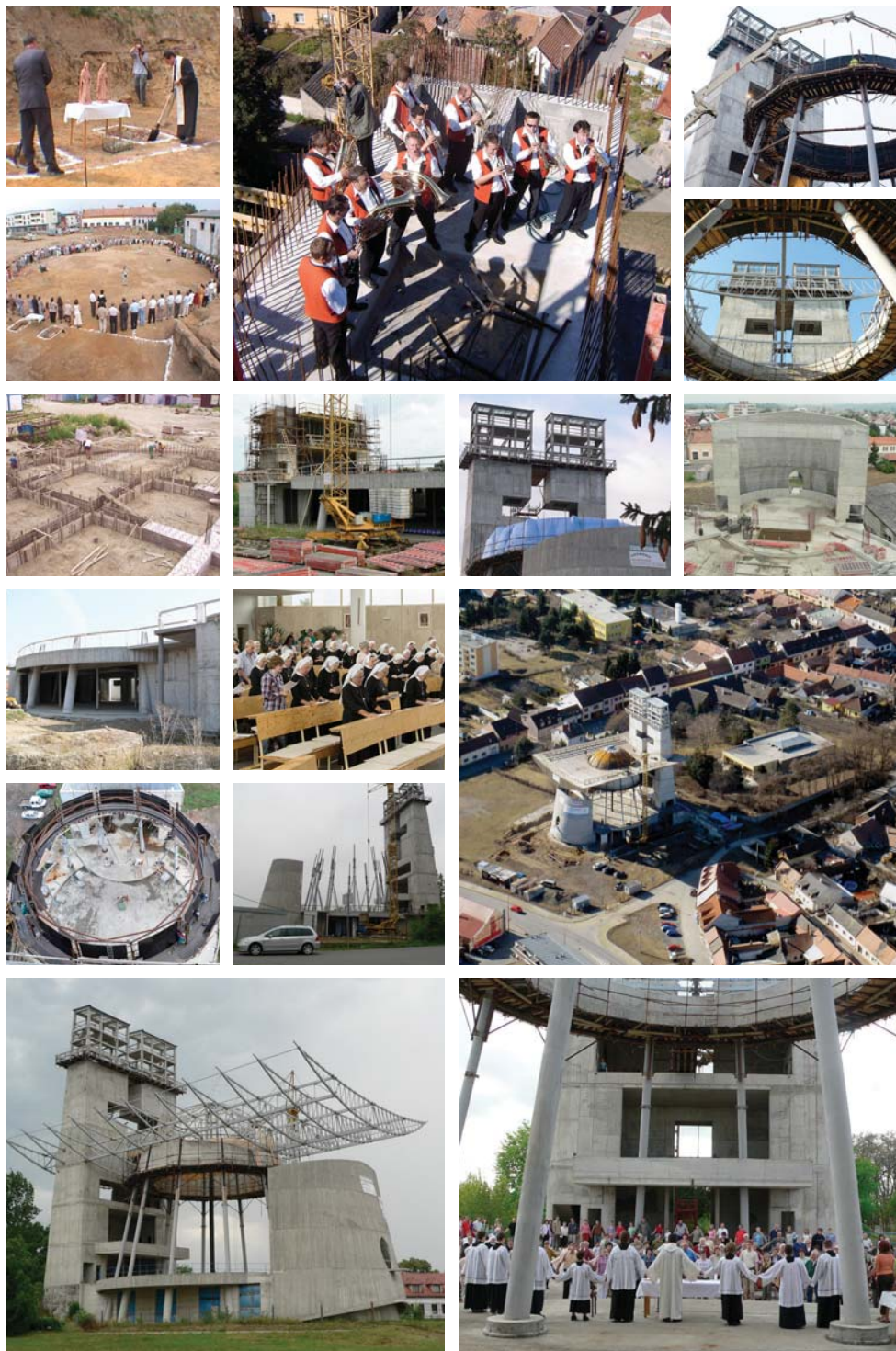
snadnila provádění stavby, neboť se jednalo o zbořeníště průmyslové budovy, jejíž podzemní části nebyly při předešlé likvidaci demolovány. Stavba byla realizována bez generálního dodavatele, neboť investor nemohl zaručit smluvní cash-flow. Byly proto tvořeny realizační etapy, na které byly vypisovány samostatné tendry.

Základní kámen chrámu, kterým byl prostý balvan vyňatý ze základů církevní stavby z velkomoravské doby, posvětil v roce 1997 při své návštěvě Česka Jan Pavel II. O tři roky později 29. října 2000 bylo apoštolským nunciem Giovannim Coppou požehnáno místo pro stavbu nového kostela. Zároveň bylo poklepáno na základní kámen a jako symbol Ducha svatého byla vypuštěna bílá holubice. 21. února 2001 ustanovil P. Miroslav Suchomel komisi pro výstavbu kostela. 14. února 2002 bylo vydáno stavební povolení, byl proveden archeologický výzkum a stavba byla oficiálně zahájena 15. dubna 2002. Na výstavbě se postupně podílelo šest stavebních společností. Stavební část proběhla v letech 2002 až 2014. Na vnitřním dovybavení všech prostor, i těch pro kulturní a společenské akce, se stále pracuje podle toho, jak přicházejí peníze.

V lednu 2013 se v novostavbě, před kterou vzniklo nové náměstí Velké Moravy, konal první koncert. Nové náměstí slouží pro konání veřejných akcí včetně koncertů i nadále. V neděli 5. října 2014 chrám slavnostně požehnal biskup Pavel Posád. Slavnostního žehnání kostela se zúčastnila velvyslankyně Slovinské republiky Smiljana Knez a Ivo Goropevšek, slovinský architekt, který chrám projektoval.

Stavba se stala dominantou města. Z dálky svými věžemi přitahuje pozornost. Zvenku může stavba působit až megalomansky (samotné obyvatelé města rozdělují na ty, kterým se líbí a nelíbí). Je skutečně nepřehlédnutelná, zato z interiéru kostela dýchá pokora. Jednoduchý dřevěný mobiliář ožívají jenom nápadné zelené rostliny a nyní už i krásná umělecká díla (např. oltář, svatostánek či ambon, což je pult ke čtení, z dílny velehradského sochaře Otmara Olivy, vitráže Jana Jemelky). Stavba vyvolala další městské investice: informační centrum, prostor náměstí Velké Moravy, revitalizaci historického jezuitského sklepa ad.

Na výstavbu a výzdobu kostela bylo vynaloženo více než 100 milionů korun, převážně z veřejných sbírek, z peněz farníků

Stavba kostela sv. Ducha ve Starém Městě ve fotografiích Františka Ingra.

Stavba kostela sv. Ducha ve Starém Městě ve fotografiích Milana Zámečnicka.

a města. Interiér dosud není kompletní. Dovybavuje se podle toho, kolik se podaří sehnat peněz (např. v dubnu 2022 byly nainstalovány další čtyři vitráže, v okenních rámech je čtrnáct vitráží z celkových 120).

Kostel Svatého Duha se stal výraznou dominantou města. Kromě bohoslužebných obřadů se ke stavbě soustředily společenské akce, slavnosti, vystoupení, koncerty, výroční trhy. Stavba se tak stala cíleným duchovním a společenským centrem Starého Města. Na podzim 2022 se v suterénu kostela uskutečnila výstava nazvaná Věř tomu, nebo ne (29. 9. – 27. 10. 2022), která se stala poctou všem lidem, kteří se na výstavbě kostela podíleli. Dokumentovala dvacet let práce na kostele. Fotografie Františka Ingra

Akademický sochař Otmar Oliva a akademický malíř Jan Jemelka, 2004. Foto M. Zámečník.

a Milana Zámečníka zachycovaly zajímavé okamžiky výstavby kostela a kulturních akcí na podporu realizace v uplynulých dvaceti letech.

Poznámky:

- 1 V letech 1994–1997 Otmar Oliva a Jan Jemelka pracovali na sakrální výbavě a výzdobě chrámu Panny Marie Matky církve ve slovinském Mariboru. Podobně jako ve Starém Městě je Otmar Oliva autorem sochařské výzdoby (oltář, ambon, kalichy ad.), Jan Jemelka navrhl a realizoval vitráže.
- 2 GOROPEVŠEK, Ivo, KŘIVÁK, František a GREBÍK, Jiří. Kostel Sv. Duha ve Starém Městě u Uherského Hradiště. *Beton* 1/2017, s. 14–19.

Milada Frolcová

Slovinský architekt Ivo Goropevšek s modelem kostela, 2007. Foto M. Zámečník.